

Noor kirjanik Mikk Pärnits kirjutab:

Katkendeid ilmunata lugudest

“Kuidas võita sõpru ja vabaneda mullapäkapikkudest”

Brunol oli koolis hirmus igav. Mardile meeldis küll väga tundides käia, sest seal sai targemaks ja tublimaks. Tema pinginaabriks oli Linda, kellel olid lühikesed pruunid juuksed, mida poisid tirida ei saanud.

Vahetunnis jalutasid Linda ja Mart koos sööklasse magusat saia ostma. Brunole ei meeldinud Linda üldse, sest Mart ei pööranud päkapikule enam tähelepanu.

“Kuule, Linda, kas su uus pluus peabki jätma mulje, nagu elaksid sa prügikastis?” Mart lõi käe suu ette, aga Bruno oli juba oma sõna öelnud. Linda hakkas nutma ja jooksis minema.

“Miks sa küll nii tegid?” kurjustas Mart Brunoga.

“Kellele neid totakaid tüdrukuid ikka vaja on! Nad haisevad ja segavad lõbutsemast!” Järgmises tunnis oli Linda istunud kõige tagumisse lauda ja tundus, nagu oleks ta nutnud.

“Nägid nüüd, mis sa tegid! Nii pole ilus teistele öelda.”

“Meil mullamutimaal räägitakse niiviisi kogu aeg! Seal on kõik porised ja karjuvad teistele asju, mis pähe tulevad. Lähme kohe praegu mulla sisse mängima!”

“Mul on geograafia tund.”

“Tühja sellest geograafiast. Lähme kohe õue ja vaatame, kas saame mõne mu sugulase mutimullahunnikust välja kaevata!”

“Ei tohi minna. Pärast tundide lõppu tuleb isa mulle järele ja siis lähen koju koduseid ülesandeid lahendama.”

Brunol olid teised plaanid.

“Õpetaja, teil on ühe mu tuttava roti nägu. Tal olid samasugused longus vurrud ja pisikesed mustad silmad.”

“Mart! Kui kole jutt! Marss klassist välja, ning mõtle ukse taga oma sõnade üle järele!”

Mardil oli väga häbi ja ta mõtles veel tagasi minna ja õpetajale selgitada, et seda kõike ütles Bruno, mitte tema. Aga kes teda uskus? Raskelt ohtes istus ta maha ja mõtles, mis isa sellest kõigest arvab, kui ta koju läheb.

“See polnud küll ilus jutt, Bruno.”

“Küll mullas hullates hakkab lõbusam. Õpetan sulle, kuidas teha porist lumememme. See on minu kodukandis olümpiaala.”

“Parasiit ja peremees “

Enamasti ajasid nad juttu verest, kuna neil endal seda eriti polnud. Ega neile lagrits või muru või õunad ei maitsenud ka. Et hommikuni elus püsida, tuli muudkui hammustada ja näksata seda looma, kellel nad elasid. Inimeste peal ei tahtnud nad enam ammu elada, sest inimesed olid kas liiga kurjad või kurvad. Mareti arust oli inimesi maa peal sama palju kui kirpe, aga nad kõik kaklesid üksteisega. Kirbud küll üksteist ei hammustanud. Sellele mõtleminegi tundus naljakana. Ka kirbulapsed naersid sellise idee väljakäija peale ja näitasid talle näpuga et näe, lollakas läheb.

...

„Suts sooviks igatahes Gibraltariga sõbrustada, aga ega vägisi sõprust ei võida,“ lausus kirbutüdruk vastu ja pani punastades käe Hassani käe peale.

„Ei võida jahhhhh,“ pomises puugipoiss punastades vastu. „Näed sa, nüüd tõusis kõik veri mulle kõhust näkku. Võtame veel ühe suutäie verd ning lähme siis magama.“

Neli kaaslast liikusid metsateel pehmes valguses ning kellelgi polnud korraga enam üksik, külm või igav.